

την κρατήρη μαζί μου, έστω και μιά ώρα... Έν' άμιάς περνούσε κ' άνεβήκαμε έπάνω... Την έπαιρα σ' ένα ξεχωριστάστιο και τή γέμισα γλυκά... Την έπαιρα κατόπιν σ' ένα κατάστημα και τή γέμισα παιχνίδια... Κάθε χαμόγελό της μου έφαινε δάκρυα στα μάτια. Τέλος τήν άδίκησα στο ξενοδοχείο μου ετοιμασμένος για τήν άγία τή... Και σκεφτόμουν ότι άμα έξέινη θάφτηκε, πόσο θλίβεται, πόσο πένθημα θά μου φανόταν ή κλάση μου... Έγραψε τή γλυκίσματα της... γράφοντες, μιλώντας μου για σάς, για τή ζωή σας, κ' έπειτα άποκαθάρηκε γλυκά, με τό νεράλι της άκοιμημένου έπάνω σ' ένα άσπρο άρνάκι... Την έβάλα τότε στο χορβάτι μου και στάθηκα κεντάζοντας τήν έπί ώρα... Η νύχτα είχε άπλωθει έντοια; Ξη και δέν τοίχισσα ν' άνάγω φως, από φόβο μήπως αυτό που έβλεπα ήταν άνερο και διαλυθ... Μόλις διέκρινα τό πρόσωπό της, πλαισιωμένο καθώς ήταν από τίς μπλούζες της... και άκουγα τήν άνανηχη της, που με βεβαίωνε ότι αυτό που έβλεπα δέν ήταν όπτασία, αλλά ότι ή Νιβέττα μου βρισκόταν κοντά μου... Γονάτισα τότε κοντά της και σάς οραόμια ότι έξέινη τή στιγμή έννοιασα ένα φοιχτό πόνε, άνόλεηχο πόνο φοιχτά και άνεπανόρθοτα είχα καταστρέψει τήν ετήγία μας... Ένα ρολόι σήμανε τότε δέκα και με ζήτησε από τίς θλίβερες μου άνεφορήσεις... Σολλογίστρια τήν άνοηχία σας και θέλησα νά σας καθηγήσω, μιά δέν τοίχισσα ν' άννοηχίσω, τον ένο τή Νιβέττα... Με συγχώρετε;

Έντοματζό είχαμ γνάφο μπρος στο Ξενοδοχείο... Η Νιβέττα, άκούγοντας τήν λόγα του δουατήρι ν' άνοηχη, έπλησσε. Κεντάζε πρώτα όλόγυρα της, τριβώντας τή μάτια της. Έπειτα ή σκέψεις της φωτιστήσαν και φρόναζε χαρούμενα:

— Μαμά, πρέπει νά είσαι εμάχοιστημένη... Ό μπαμπάς Ξαναγύρισε...

— Ναι, άγολημένη μου... Μιά θά Ξαναγύριω...

— Ω!... είνε άλήθεια, μπαμπά, ότι δέν θέλεις νά μείνης μαζί μας;... Πές μου!...

Και τό παιδάκι κεντάζε τον πατέρα του με μάτια γεμάτα θλίψη, στα όποια ήταν ζω χαρισμένη κάποιον μοιρή.

— Ρώτησε τή μητέρα σου, παιδί μου, αν θέλν νά μένω μαζί σας... είνε ό κ. Μ. άφην, άγκαλιάζοντας τή Νιβέττα που βρισκόταν στα γόνατα της μητέρας της.

Τό παιδάκι δέν είσε τίποτε, μη βρισκοντας λόγια νά εκφρασίσει έννοιον στήν καρδιά της. Μά άνοηχοντας τό δνο χερσίονα της, τόνισε μ' αυτά τά δύο άγαπημένα της νεράλια, τον πατέρα της και τήν μητέρα, και τή γέμισα από φίληματα. Έπειτα, χαφνιασμένη που έβλεπε τά δάκρυά τους νά κινούν στο πρόσωπό τους, άνασχησε τό κεφάλιά της, που είχε γίνει σκαμνιό, και είσε με σιγαλή φωνή:

— Γιατί κλάετε;... Γιατί κλάετε, άφάν τόμο βρισκόμαστε όλοι μαζί;...

— Έχετε όλογο, Νιβέττα, είσε ή καρδιά Μαρούτι, άφίνοντας τό χέρι της μέσα στο χέρι του σιζήγιο της... Δέν θά Ξαναλάβουμε πειά...

VICTOR CHERBULIEZ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΡΙΑ

Άνάμεσα στα σόννερα, ανάμεσα στ' άστέρια, βλέπω δύο μάτια γαλανά, δύο μαμαραμένα χέρια.

Κάτι τά χέρια χτίζοντε και τά γλυκά τά μάτια δρόμο πολύ μ' άνοηχοντε στα γαλαζένια λυαία.

Κείνα τά μάτια τά γλυκά και τά λενά τά χέρια, κανείς δέν ξέρει νά μου πη ποιός τάστειλε στ' άστέρια.

Τούτο γνωρίζω νά σας πω και τούτο έγώ Ξανοίγο, πώς με κελόντε βιαστικά πέφ' από δω νά φύγω.

Κι' έγώ κοντά κ' άμύλητα μιά τέτοια σέψη έπηρεα, μιά κάποιος τούτετε στην καρδιά και τούτετε ατή στη λύρα.

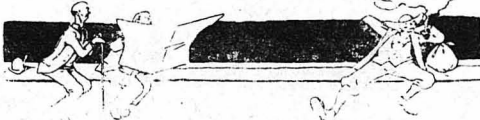
Γι' αυτό στη γη βροθήκανε δύο μάτια και δύο χέρια για νά μ' ένδοσουν χογήγορα με τά χουά μου άστέρια.

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Γιά νά φιλάξουν στην Κρήτη τά παιδιά και νά μην μπουν ή Νεράδες νά τά πνέξουν, και μάλιστα τά απρωτόπατα, βάνουν σταφούς κελαιμένους σ' όλες τίς πόρτες, τά παράθηρα και τίς θυρίδες του τοίχου άκάθια, για νά μην μπαίνουν ή Νεράδες.

Καιμιά φορά, αν δέν λάθη τά μέτρα αυτά ή μητέρα, ξεκλειφόνουν οι-κογένειες όλόκληρες, γιατί δέν τους μένει παιδί.

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

— Μπρ σε καλό σου, Νίτσα! Ό άντρος σου είνε πεθαμένος εδω και πέντε χρόνια κ' εδω φοράς άκόμα μαφρα; Τόσο πολύ τό πήρες κατάρχα; — Όχι, καίμην, αλλά πώς θά καταλάβη ό κόσμος πώς είμαι άκόμα χήρα;...

— Και τί καταβάlate ό καθένας σας γι' αυτή τήν έπιχείρησι; — Έγώ τήν πείρα μου κ' ό συνέταφος μου τά κεφάλια... — Και λέτε νά πάη μπρος ή δουλειά; — Φυσικά. Ύστερα από τρία χρόνια, που θά διαλυθ ή έταρεία μας, ό συνέταφος μου θάχη τήν πείρα μου κ' έγώ τά κεφάλια του!...

Μεταξύ δανειστού και ήμελιού: — Μά τέλος πάντων, πότε θά μου ξεφορλήσει τό λογαριασμό, βοθ άνεργέ; Δέν μπορώ νάχουνα κάθε μέρα νά σέ γρυφώ... — Φίλε μου, δέν είνε ανάγκη νάχουτε κάθε μέρα και νά χάνετε έτσι τον καρπό σας. Έγώ θά σας πειταίνω μιά λυσι συμβιβαστική. Παιά μέρα της έβδομάδος εμιαρτέτε; — Μόνο τό Σάββατο! — Έ, τότε νάχουτε μονάχα κάθε Σάββατο!...

Κάποιος ζητιάνος, άφού κέρδιον άρεχτά από τή Ζητιανιά, γύρισε στο χωριό του και διαηκτο στους πατριώτες του πώς είχε πλουτίσει. — Και τί δουλειά έκανε; τον έρωτησε κάποιος απ' ατούς. —...Συχωρούσα τους πεθαμένους!

Στις βουλευτικές έλεγους κάποιος επαρχίας ό ύποψήφιος παρουσιάστηκε στους έλεγους και άρχισε νά διαβάσει τό πρόγραμμά του. Μετά τό τέλος της άναγνώσεως ένειν από τους κομματιζούς παρόντας του τάφο έπλησίσε τον ύποψηφίον και του είσε: — Μείνετε ήσυχος! Όσοι οι τίμοι άνθρώποι είνε μαζί σας... — Άσπυγία μου! άνεφρόνησε ένεινος. — Αν είνε έτσι, ή νίκη του αντιπάλου μου είνε ξεσασιασμένη...

Κάποιος κατηγορούμενος, που δέν είχε μείνει ίκανοποιημένος από τή ύποστήριξη του δικηγόρου του, όταν μετά τό πέρας της διαδικασίας τον ρώτησε ό πρόεδρος αν έχη νά ζητήση τίποτε, απάντησε: — Τίποτε, κούτε πρόεδρε. Ζητώ μονάχα τή έπιείθεια του δικαστηρίου... ύπερ του συνήγορου μου!...

Ό κ. Μ. είχε πάει στο μελόδρομα για νά άκούση τήν περίφημη άοιδή Άδελίνα Πάπι. Κατά δουκτηση του όμοσ έντυξε νά καθήση δίπλα σ' έναν άγνωστο, ό όποιος μμερμούριζε διαρκώς κάποιο τραγούδι. Ό κ. Μ. δεσπασατέτησε κ' άρχισε νά εκδηλώνη τήν άδημονία του με τσηρές κινήσεις και χειρονομίες.

— Τι έχετε, κούτε; τον ρώτησε ό διπλανός του. Μήπως έννοηλειθε από τίποτε; — Τάχο μ' ατή τήν άνοηχη τήν τραγουδίστρια, που μ' έμποδίξε... νά σ' άκούσω!... απάντησε ένεινος εικονιζότατα.

Κάποιος δικηγόρος, ήφιν άποθάνη, εκληροδότησε ένα άρεχτά μεγάλο πούλο στο φρενοκομείο της πόλεώς του. Τή δωρεά ατή τήν εκδικαιόλησε ως έξής στη διαθήκη του:

«Τό άνωτέρω πούλο, έγραψε, τό εκέρδιση από τους άνθρώπους που άνακατεύνονται διαρκώς με τά δικαστήρια. Τους άναπαίδου λοιπόν σήμερα μαζεμένα όσα πηρα απ' ατούς λιγα- λιγα!...».

Ό πνευματιστής.—Μήπως κανείς από τους παρισταμένους παντρεύτηκε τή χήρα του πνεύματος της πόλεώς του; Τό πνεύμα μου έδήλωσε πώς θέλει νά του εκφρασή τά συλλυπητήρια του...

Ό άσπυγής.—Μά δέν ντρέπεται που δέν ξέρεις νά γράφης τ' όνομά σου; — Η μνηστέρια μαθητήρια. Μά δέν είνε μεγάλη ανάγκη νά τό μάθω, άφού άμα παντρευτώ θά τ' άλλώσω!...